(గత సంచిక తరువాయి)

దురదృష్టమేమిటంటే ఆ మిశ్రమం హడావుడిగా తయారుచేశాడాయన. పాళ్ళు గుర్తులేవు. తయారీకి ఏమి

వాడాడో మాత్రం గుర్తుంది.

ఆ రోజునుంచి ఈ రోజువరకూ కొన్ని వందల ప్రయోగాలు చేయాల్సి వచ్చింది. ఇన్నాళ్ళకు ఈ రోజు శ్రమ ఫలించింది.

"లింగం— నేను చేసిన ఒక చిన్న పొరపాటు ఇంత కష్టానికి దారితీసింది. ప్రయోగాలు చేయడంలో హడావుడి పనికిరాదు. అప్పుడే నేను తాపీగా వుండి ప్రయోగానికి సంబంధించిన అన్ని వివరాలూ రాసి పెట్టుకుని వుంటే ఇన్నాళ్ళ శ్రమ తప్పేది! ఏమైతే నేం నీ కృషితో ఫలితం సాధించావు. ఎటొచ్చీ ఈ మందు విషయమై మనం మరికొన్ని నిర్ధారణలు చేయాల్సివుంది-" అన్నాడు మహాదేవుడు.

అప్పుడు ప్రొఫెసర్ చెప్పిన పరీక్షలన్నీ ఓపికగా చేశాడు లింగం.

రాత్రి మూడు గంటలకు అన్నీ ముగిశాక ఇద్దరూ పడుకున్నారు. పడుకునేముందు ప్రొఫెసర్ లింగంతో అన్నాడు— "రేపు నువ్వు సెంట్రల్ లాబరేటరీకి వెళ్ళి మన శాంపుల్ ఇన్‌స్ట్రుమెంటల్ అనాలిసిస్ చేయించాలి" అన్నాడు.

ఏడయ్యేసరికల్లా లింగం లేచిపోయాడు. ప్రొఫెసర్ కంటె ఎక్కువ ఆత్రుతగా ఉందతనికి. పైగా తొమ్మిదయ్యేలోగా అతను రాత్రి చేసిన శాంపుల్ లాంటివి మరి కొన్ని తయారుచేసి— సెంట్రల్ లాబరేటరీకి ప్రయాణమయ్యాడు.

ఈలోగా ప్రొఫెసర్ సెంట్రల్ లాబరేటరీకి ఫోన్ చేసి— తన అసిస్టెంటును పంపిస్తున్నాననీ, అర్జంటుగా అనాలిసిస్ కావాలని చెప్పాడు. అవతలి సమాధానం

విని సంతృప్తిగా ఫోన్ పెట్టేశాడు.

లింగం తిరిగివచ్చేలోగా మహాదేవుడు శరీర నిర్మాణానికి సంబంధించిన విషయాల గురించి చదువుతూ కూర్చున్నాడు. అలా చదువుతూ ఆయన ఎన్నో పాయింట్లు నోట్ చేసుకున్నాడు.

లింగం సరిగ్గా పన్నెండింటికి తిరిగివచ్చాడు. ప్రొఫెసర్ ఆత్రుతగా—"అనాలిసిస్ వాల్యూస్ ఏవిభీ" అనడిగాడు. లింగం ఆయనకా కాగితా లందించాడు.

మహాదేవుడు శ్రద్ధగా వాటిని పరీక్షించి తృప్తిగా తల తాటించాడు.

"లింగం! ఎలుకలకూ, మనిషికీ శరీర నిర్మాణంలో భేదాన్నాధారంగా చేసుకుని ఇప్పుడు నేను కొన్ని లెక్కలు తయారుచేస్తాను. ఈ మందు నుపయోగించి ఇంజక్షన్ ఎలా చేయాలో ఫార్ములా వేస్తాను. అదయ్యాకే భోజనం—ఈలోగా నువ్వు భోజనం చేసిరా!" అన్నాడు మహాదేవుడు.

ఆయన ఆ లెక్కల్లోంచి బయటపడేసరికి మూడయింది. ఓ కాగితాన్ని లింగానికిచ్చి ఆయన భోజనానికి వెళ్ళాడు. లింగం ఆ కాగితాన్ని ఆత్రుతగా చూశాడు.

• ఆ ఫార్ములా అతడికర్ధంకాలేదు. ఇంతవరకూ ఎన్నడూ చూడని కొత్తరకంగా ఉందది.

మహాదేవుడు భోంచేసి వచ్చాక—"ఇది నాకర్ధం కావడంలేదు సార్!" అన్నాడు లింగం.

"అందులో ఆశ్చర్యమేమీ లేదు. ఈ ఫార్ములాను నేను ఎలా తయారుచేశానో నాకు తెలియడంలేదు. నా ఎదురుగావున్న పుస్తకాలుకానీ, మనం చేసిన ప్రయోగాలు కానీ ఈ ఫార్ములాకు ఆధారంకాదు. మనం తయారు

చేసిన ద్రావకం మాత్రం ఈ ఫార్ములాలో కీలక స్థానాన్ని పొందింది. అయిన్ స్టీన్ కు $E=mc^2$ అని ఎలా తట్టిందో నాకూ ఇది అలాగే తట్టింది. కానీ ఈ కాగితం చాలా ముఖ్యం. ఇది పోతే నేను మళ్ళీ ఇలాంటిది తయారుచేయగలనో లేదో—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఇదంతా నాకు చాలా థ్రిల్లింగ్ గా ఉందండి. మన మొదటి ప్రయోగం ఎప్పుడు చేస్తామో తెలియదు—ఆ శుభ క్షణంకోసం నేను ఆత్రుతగా ఎదురు చూస్తున్నాను—" అన్నాడు లింగం.

"కంగారుపడకు. ఆ శుభదినం త్వరలోనే రానున్నది ఎటొచ్చీ అందుకు మనకొక శవం కావాలి— ..." అన్నాడు మహాదేవుడు.

"శవమా?" అని ఉలిక్కిపడ్డాడు లింగం. అందులో ఆశ్చర్యమేమున్నది? చచ్చిన మనిషిని బ్రతికించే ప్రయోగం శవంలేనిదే ఎలా ముందుకు సాగుతుంది?

"శవమంటే మామూలు శవం కాదు. తాజా శవం" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"తాజా శవం ఎలా దొరుకుతుంది సార్! ఈ ఊళ్ళో జబ్బుతో వున్నవాళ్ళ లిస్టులన్నీ సంపాదించాలి మనం"

"అంత కంగారుపడకు నాయనా!" అని నవ్వాడు మహాదేవుడు— "ప్రతిరోజూ శవాల్ని ఉత్పత్తిచేసే కర్మాగారం ఒకట ఈ ఊళ్ళో వుంది. దాని పేరే ధర్మాసుపత్రి—"

"మీ అయిడియా బాగానే ఉంది సార్! కానీ ధర్మాసుపత్రికి వచ్చేమనుషులే కుళ్ళిన శవాల్లా వుంటారు అక్కడ తాజా శవాలు దొరుకుతాయంటారా?" అంటూ ధర్మసందేహం వెలిబుచ్చాడు లింగం.

"అంతగా తాజా శవం దొరక్కపోతే—ప్రయోగం మానుతామా? హత్యచేసైనా తాజా శవాన్ని తయారు చేస్తాం?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

లింగం ఉలిక్కిపడి—"హత్యా? ఎవర్ని" అన్నాడు.

"ఎవడో ఒకడు ఆ సమయానికి దొరక్కపోడులే-" అన్నాడు మహాదేవుడు.

9

అమావాశ్య ఇంక రెండు రోజులే ఉంది. వకుళ మధుతో తన స్నేహాన్ని పునరుద్ధరించడానికి ఆత్రపడుతోంది. ఆమెకు అవకాశం రావడంలేదు. ఆ రోజున ఆమె తెగించింది.

ముందుగానే సీటుగా ముస్తాబయింది. మధు వీధిలోంచి ఎప్పుడు వెడతాడా అని ఎదురు చూస్తోంది. అతనలా వెళ్ళడం చూడగానే—కాస్త దూరం వెళ్ళనిచ్చి తనూ వీధిలోకి వెళ్ళింది.

ఆమె వీధిలోకి వెళ్ళడం శారద చూడలేదు.

వకుళ త్వరత్వరగా అడుగులువేసి అవతల వీధిలో మధును కలుసుకుని—"మధూ!" అంది.

మధు ఆశ్చర్యంగా ఆమెను చూసి—"నువ్వా?" అన్నాడు.

"నీతో మాట్లాడాలి. అలా పార్కుకి వెడదామా?" అడిగింది వకుళ.

మధు వెంటనే అంగీకరించాడు. ఇద్దరూ దగ్గర్లోనే ఉన్న పార్కుకి వెళ్లారు.

"నువ్వు మళ్ళీ నన్ను కలుసుకుందుకు రాలేదు—" నిష్ఠూరంగా అంది వకుళ.

"మీ పిన్ని చేసిన గొడవ మామూలుగా, అందులోంచి

బైటపడ్డానికి నోటికొచ్చిన అబద్ధమాడేశాను. ఆ తర్వాత నువ్వు నన్ను అసహ్యించుకుంటావేమోనని భయంవేసింది. నిజం చెప్పొద్దూ—కాస్త సిగ్గేసింది కూడా!" అన్నాడు మధు దీనంగా ముఖంపెట్టి.

"మధూ— నేను నిన్ను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నానంటే- నువ్వెంత తప్పుచేసినా క్షమించేయగలను. నీ రాకకోసం నేనెంత తపించిపోతున్నానో నీకు తెలియదు. నీకోసం ఇటీవల మా పిన్నిని కూడా ఎదిరిస్తున్నాను. ఎవర్నీ లెక్కచేయడం మానేశాను. ఇది కనిపెట్టే మా పిన్ని తన తమ్ముడు కోదండాన్ని రప్పించింది. వాణ్ని నన్ను లొంగదీసుకోమని ఉసిగొల్పింది కూడా. కోదండానికి నేను స్పష్టంగా చెప్పాను—నా హృదయం మధుకే అంకితమైపోయిందని. కోదండం తన ప్రయత్నాలు మానలేదు. ఆఖరికి ఓ రోజున వాడు చాలా దూరంవెళ్ళి నన్ను బలవంతం చేయబోయాడు. అందుకు అవసరమైన పరిస్థితులు పిన్ని కల్పించింది—"

"అప్పుడేం జరిగింది?" ఆత్రుతగా అడిగాడు మధు.

"కోదండం బుర్ర రామకీర్తన పాడించాను. ఇప్పుడు హాస్పిటల్లో వున్నాడు—" అంది వకుళ.

మధు ఉలిక్కిపడి అప్రయత్నంగా తన తల తడుముకున్నాడు.

వకుళ నవ్వి—"ఇప్పుడు నేను కష్టపడి నీ వెనకాలే ఎందుకొచ్చానో తెలుసా? కోదండం మళ్ళీ మనుషుల్లో తిరిగేలోగా—నేను నీదాన్ని కావాలనుకుంటున్నాను. అందుకు పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న ఆంక్ష కూడా విధించను. ఒక్కసారి మనం కలిసి గడిపితే—మనిద్దరికీ వివాహమై పోయిందనే భావిస్తాను నేను. ఆ తర్వాత అంతా నీ

నిజాయితీకే విడిచిపెడుతున్నాను—" అంది.

మధు శరీరంలో సంచలనం కలిగింది. మనసుకు త్సాహం కలిగింది. కానీ అతను అంతా దాచుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూ-"అయితే ముహూర్తం ఎప్పుడు?" అన్నాడు.

"ముహూర్తమే అది—నాకు బాగా అచ్చివచ్చిన రోజు. ఎల్లుండి రాత్రి పన్నెండు గంటలకు నువ్వు మామూలుగా గోడ దూకి రా. నీ కోసం ఎదురు చూస్తూంటాను—" అంది వకుళ.

మధు తల ఊపాక వకుళ అక్కణ్నించి లేచి ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె ఇంట్లో అడుగుపెడుతూండగానే—"ఎక్కడికెళ్ళావ్?" అనడిగింది శారద.

"ఎక్కడికో అక్కడికి—" అంది వకుళ నిర్లక్ష్యంగా.

"వయసొచ్చిన పిల్లవు. సిగ్గులేదూ — ఇష్టమొచ్చినట్లు తిరగడానికి...."

"వయసొచ్చిన పిల్లనని తెలిసేకదా—నీ తమ్ముణ్ని నామీద కుసిగొల్పావు. అంతకంటే ఎక్కువగా నేనేం చెడిపోలేదులే—" అంది వకుళ నిర్లక్ష్యంగా.

ఏం మాట్లాడాలో శారదకు తెలియలేదు. పిల్లిలా పడుండే వకుళ ఏం చూసుకుని తన్నిలా ఎదిరిస్తోందో ఆమెకు అర్థంకావడంలేదు. కానీ ఆమెలో ఉక్రోషం పెరిగిపోతోంది.

వకుళ తెగించింది. ఇంట్లో ఎవర్నీ లక్ష్యపెట్టడం లేదు సరిగదా—చంపుతానని బెదిరించింది కూడా! దాని బ్రతుకేమిటో దానికి తెలియాలంటే ఒక్కటే మార్గం....

శారద ఆ సాయంత్రం హాస్పిటల్ కు వెళ్ళి కోదండంతో మంతనాలాడింది.

"ఆ వకుళ నువ్వు చావలేదని బాధపడుతుందిరా! ఈసారి నిన్ను చంపేస్తానని కూడా అంది. దానికి గర్వం బాగా పెరిగిపోయింది. ఎలాగో దానికి బుద్ధి చెప్పాలి!" అంది శారద.

కోదండం పళ్ళు పటపట లాడించాలనుకున్నాడు గానీ తలమీది గాయం అందుకు సహకరించలేదు.

"దానికి నిజంగానే బుద్ధి చెప్పాలే! ఒక్కటే ఉపాయం కనబడుతోంది నాకు ...." అన్నాడు కోదండం.

"ఏమిటది?"

"నా స్నేహితుడొకడున్నాడు. ఫోన్ నంబరిస్తాను. అతడికి ఫోన్ చేసి నా దగ్గరకు పంపించు. అన్ని ఏర్పాట్లూ జరిగిపోతాయి—" అన్నాడు కోదండం.

"ఎలా—?"

"ఆడవాళ్ళను క్రూరంగా హింసించగల వాడొకడున్నాడు. వాడి పేరు జగ్గు. జగ్గును ఒక రాత్రి వకుళ మీదకు వదిలిపెడతాను. అందుకు నీ సహకారం అవసరం—"

"అదేమిట్రా—దాన్ని నువ్వు పెళ్ళిచేసుకోవూ?" అంది శారద.

"పెళ్ళా? దాని బ్రతుకు కుక్కలు చింపిన విస్తరి చేయడమే నా ధ్యేయమిప్పుడు!" అన్నాడు కోదండం.

శారద హాస్పిటల్లోని ఫోన్ ఉపయోగించి కోదండం చెప్పిన నంబరుకు అతడు కోరిన సందేశాన్నందించింది—

"నన్ను మళ్ళీ ఎప్పుడు రమ్మంటావురా?" అడిగిందామె.

"రేపుదయం వచ్చావంటే ముహూర్తం చెబుతాను-" అన్నాడు కోదండం.

10

లాబొరేటరీలో ఇంజక్షన్ ముందు తయారుచేస్తున్నాడు లింగం.

మహాదేవుడు డ్రాయింగ్ రూంలో కూర్చున్నాడు. సరిగ్గా అప్పుడే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. కాసేపటికి ఒక మధ్య వయస్కుడాగదిలో అడుగుపెట్టాడు.

"అరే — అన్నయ్యా!" అన్నాడు మహాదేవుడు ఆశ్చర్యంగా.

మహాదేవుడి అన్నయ్య శివశంకరం అక్కడే ఓ కుర్చీలో కూలబడి—"నీ దగ్గరకు రావాలని చాలా కాలంనుంచి అనుకుంటున్నాను. కానీ ఇలా వస్తానని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు—" అన్నాడు.

"ఏమయిందన్నయ్యా?" అనడిగాడు మహాదేవుడు.

"మృతసంజీవనీ మూలిక గురించి పుస్తకాలు తిరగేస్తూండగా ఓ విచిత్రమైన విషయం బయటపడింది. ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ దాన్ని గమనించినట్లు లేదు-" అన్నాడు శివశంకరం.

"ఏమిటది?"

"ఒక శ్లోకం భావం నాకు సరిగ్గా అర్థంకాలేదు. నిఘంటువు దగ్గర పెట్టుకుని దానికి ఎన్ని రకాల అర్థాలు సాధ్యపడతాయో విచారించాను. ఆ ప్రకారం ఒక విచిత్రమైన శక్తి గురించి తెలిసింది. అది మానవ మేధకు అందని శక్తి. అత్యంత బలవత్తరమైన శక్తి. కానీ అది దుష్టశక్తి! ఆ దుష్టశక్తిని పూర్వం భద్రుడనేవాడు వశపర్చుకుని—ప్రపంచాన్ని అట్లుడికించాడు—" ఆగాడు శివశంకరం.

"ఇలాంటి మాంత్రికుల కథలు మన గ్రంథాల్లో చాలా

చదివాంకదా!" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఇది మాంత్రికుడి కథ కాదు. దుష్టశక్తి మంత్రాలతో కాదు తయారుచేస్త - మందులతో! ఆ మందులుపయోగిస్తే ఎవరైనా ఆ దుష్టశక్తిని తయారు చేయవచ్చు—" అన్నాడు శివశంకరం.

"ఆ వివరాలన్నీ నీ దగ్గరున్నాయా?"

"లేవు. కానీ దుష్టశక్తిని తయారుచేయడానికి శవాల్నుపయోగిస్తారని మాత్రం ఆ శ్లోకంలో రాసివుంది. వివరాలను సదానందుడనే రచయిత శక్త్యోపాఖ్యానం అనే గ్రంథంలో పొందుపరిచినట్లు కూడా అక్కడ తెలుపబడింది—"

"శక్త్యోపాఖ్యానం నా దగ్గర ఉండాలనుకుంటూ నే?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అందుకే నీ దగ్గరకు వచ్చాను. ఒక్కసారి ఆ గ్రంథం చూసేవరకూ నాకు మనస్థిమితం లేదు—" అన్నాడు శివశంకరం.

అన్నదమ్ముద్దరూ లేచి పుస్తకాల బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళారు. అందులోని పుస్తకాలన్నీ అక్షరక్రమంలో సర్దివున్నాయి. అందువల్ల వెతకడం సులభంగానేవుంది. శక్త్యోపాఖ్యానం ఆ బీరువాలో లేదు.

"ఏమయింది చెప్మా?" అనుకుంటూ మహాదేవుడు అక్కడున్న చిట్టా తీశాడు. ఇంట్లోని పుస్తకాలను బయటివారికివ్వడం ఆ చిట్టాలో నోట్ చేసుకున్నాకనే జరుగుతుంది. అయితే ఈ పుస్తకం ఎవరికి ఇచ్చినట్టులేదు.

"పుస్తకం ఏమవుతుంది?" అని ఆలోచిస్తూ ఆఖరికి లింగాన్ని పిలిచాడు మహాదేవుడు.

"సార్!" అంటూ పరుగున వచ్చాడు లింగం.

"బీరువాలో కొన్ని పుస్తకాలు లేవు. వాటి పేర్లు చిట్టాలోనూ లేవు. ఏమయ్యాయంటావు?"

లింగం తడుముకోకుండా జవాబిచ్చాడు—"మనం నాలుగు పుస్తకాలను బైండింగు కిచ్చాం. అందులో శక్త్యుపాఖ్యానం ఉన్నదో లేదో డైరీ చూసి చెబుతాను" అంటూ పదినిముషాల్లో తిరిగివచ్చి - "రెండు నెలల క్రితం మనం మొత్తం నాలుగు పుస్తకాలు బైండింగు కిచ్చాం. వాటిలో శక్త్యుపాఖ్యానం ఉంది. బైండరు దగ్గర్నుంచి మనకు మూడు పుస్తకాలే తిరిగొచ్చాయి. వాటిలో శక్త్యుపాఖ్యానం లేదు—" అన్నాడు.

"అందుకు బైండ రేమన్నాడు?" ఆత్రుతగా అడిగాడు మహాదేవుడు.

"ఆ పుస్తకం పొరపాటున మరో కస్టమరుకు వెళ్ళి పోయిందట. ఆయనేమో ఊరికిపోయాడట. ఆయన తిరిగిరాగానే అడిగి తీసుకుని ఇస్తానన్నాడు—" అన్నాడు లింగం.

"ఆ తర్వాత మనకివ్వడం మరిచిపోయుంటాడు. వెళ్ళి నువ్వా పుస్తకం తీసుకునిరా—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"మరో పది నిముషాల్లో నా ప్రయోగం పూర్తవుతుంది. అప్పుడు వెడతాను—" అన్నాడు లింగం.

"నాకు మళ్ళీ చెప్పక్కర్లేదు. ప్రయోగం పూర్తి చేసుకుని అలా వెళ్ళిరా—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

లింగం వెళ్ళిపోయాడు.

"నాకు చాలా అనుమానంగా ఉంది. ఎవరో ఆ పుస్తకాన్ని చదివి అందులోని విశేషాన్ని గ్రహించారు. అందుకే ఆ పుస్తకం మాయమయింది—" అన్నాడు శివశంకరం.

"పరిస్థితుల్నిబట్టి అలా అనుకోవలసొస్తోంది. కానీ నాకు మాత్రం నీ అనుమానం సరైనదికాదనిపిస్తోంది—"

"మహాదేవుడూ—నా బాధ నీకు తెలియదురా—దుష్టశక్తిని తయారుచేసే అత్యంత సులభ పద్ధతి అందులో నిక్షిప్తమై ఉందని నా అనుమానం. మానవుడెదిరించలేని దుష్టశక్తి మానవుడిచేతనే తయారయిందంటే—అది మానవజాతికి ఎంత అనర్ధదాయకమో—నీకు నేను వేరే చెప్పాలా?" అన్నాడు శివశంకరం.

"బాధపడకు అన్నయ్యా—దుష్టశక్తులు తయారైతే వాటికి విరుగుడు కనిపెట్టడంలో నా సర్వస్వం ధార పోస్తాను తప్పితే చూస్తూ ఊరుకోను. అయినా మన పుస్తకం పరాయివాడి చేతిలో పడిందనీ, అందులోని విషయాలు ఇతరులెవరో గ్రహించారనీ నేను నమ్మడంలేదు. కాసేపు వేచి చూద్దాం—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

ఓ గంటపోయాక లింగంవచ్చాడు. బైండర్ ఆయన్ని పుస్తకం అడగడం మర్చిపోయాడు. ప్రస్తుతం ఆయన మళ్ళీ ఊళ్ళో లేడుట. వారం రోజుల్లో రావచ్చునట.

"మీ పుస్తకానికేం ఢోకాలేదుసార్—తిరిగి యిచ్చే పూచీ నాది—" అన్నాడట బైండర్.

"సరేలే—ఇక్కడుండి నేనేం చేస్తాను? వారం రోజులు పోయాకే వస్తాను. ఈలోగా పుస్తకం సిద్ధం చేసివుంచు. నువ్వు మర్చిపోకు సుమా?" అన్నాడు శివశంకరం.

"లింగం! మా అన్నయ్యకు శక్త్యోపాఖ్యానం పుస్తకం అందించే బాధ్యత నీది!" అన్నాడు మహాదేవుడు.

లింగం తలాడించి లాబరేటరీకి వెళ్ళిపోయాడు.

శారద, నాగేశ్వరావు, పిల్లలు సినిమాకు బయల్దేరారు.

"సిక్రీమర్ధ్య తిరుగుళ్ళు ఎక్కువయ్యాయి. అందువల్ల ఈ జాగ్రత్త తీసుకోక తప్పడంలేదు—" అంటూ శారద వకుళను ఓ గదిలో ఉంచి గొళ్ళెంవేసి—వీధి తలుపు తాళంవేసి వెళ్ళిపోయింది.

"వెళ్ళు—ఇంకెన్నాళ్ళు? నా పగ తీరే రోజు దగ్గర పడింది. రేపే అమావాశ్య!" అనుకుంది వకుళ.

ఆమెకు మనసులో రవంత విచారం కూడా లేదు. పైపెచ్చు మనిషి ఎంతో ఉత్సాహంగా కూడా ఉంది.

రేపు అమావాస్య రాత్రి తన దగ్గరకు మధు వస్తాడు. మొదటి ప్రయోగం అతడిమీదనే చేస్తుంది. ఆ తర్వాత తను పిన్నినీ, తండ్రినీ ...పగబట్టిన వారందరినీ.... ఈ యావత్ప్రపంచాన్నీ ఒక ఆట ఆడిస్తుంది.

"అమ్మా—నా కోరిక ఈడేరుతోంది. నేను ఇంత కాలం బ్రతికున్నదిందుకేనమ్మా-" అంది వకుళ మనసులో తల్లిని తలచుకుంటూ. తర్వాత ఉత్సాహం పెచ్చు మీరగా కాసేపు ఆడి పాడింది. ఆఖరికి అలసిపోలసి—గదిలో నేలమీద నిద్రపోయింది. నిద్ర సుఖమెరుగదు అన్నదానికి సూచనగా ఆమెకు గాఢనిద్రపట్టింది.

వీధి తాళం ఎవరో తీస్తున్న చప్పుడామెకు వినబడలేదు. తన గదిగొళ్ళెం ఎవరో తీస్తున్న చప్పుడామెకు వినపించలేదు. ఆఖరికి గదిలో ఎవరో ప్రవేశించి తన్ను కదుపుతూంటే కూడా వెంటనే ఆమెకు తెలియలేదు. అంతా తెలిసి ఆమెకు తెలివి వచ్చేసరికి ఆమె చేతులు కట్టేసి వున్నాయి. ఆమె నోట్లో గుడ్డలు కుక్కబడి వున్నాయి. కళ్ళకు ఒకే ఒక్క ఆకారం కనబడింది.

ఆరడుగుల ఎత్తు. ఎత్తుకు తగ్గ లావు. కండలు తిరిగిన ఒళ్ళు. ఆ ఒంటిని ప్రదర్శించే బట్టలు. నున్నగా గీసిన గుండు మెలితిరిగిన మీసాలు!

తన ఎదుట ఒక రాక్షసుడు నిలబడ్డాడా అనుకున్నది వకుళ. అది కలా, నిజమా? అని తటాపటాయించింది. అయినా అది అమావాస్యకాదే—అప్పుడే పిశాచాలు తన ఆధీనంలోకి వస్తున్నాయా? తన ఆధీనంలోకి వచ్చిన పిశాచమే అయితే అది తననెందుకు బంధిస్తుంది? తన నోట్లో గుడ్డలెందుకు కుక్కుతుంది?

"నా పేరు జగ్గు. కోదండం నా స్నేహితుడు. నువ్వు వాడి బుర్ర పగలగొట్టావు. నేను పగతీర్చుకుందుకు వచ్చాను...." అన్నాడామనిషి.

అప్పటికి వకుళ వాస్తవంలోకి వచ్చింది. వీడు—ఈ ఇంట్లోకి ఎలా రాగలిగాడు? సవతితల్లి వీడికి మారు తాళాలిచ్చి ఉంటుంది. ఇదంతా ఆమెచేసిన ఏర్పాటే అయుంటుంది. వకుళకు ఆవేశం వచ్చింది. కానీ అది జగ్గు నవ్వుతో భయంగా మారిపోయింది.

జగ్గు పిశాచాలకంటే భయంకరంగా నవ్వాడు. నవ్వుతూ ఆమెను సమీపించాడు.

"నేనిప్పుడు నిన్ను అనుభవిస్తాను. మనిషిలాకాదు—పిశాచంలా!" అన్నాడు జగ్గు.

వకుళ మనసులోనే భగవంతుణ్ని ప్రార్థించింది. తల్లిని వేడుకుంది తను నమ్ముకున్న పిశాచాలకు మొర పెట్టుకుంది.

"రేపు వచ్చి నాకు సహకరించవలసిన మీరు ఈ రోజే వచ్చి నన్ను బాధలు పెడతారా?" అని వాపోయింది.

ఆమె ప్రార్థనలు ఫలించలేదు. జగ్గు ఆమె ఒంటిమీద చేయి వేశాడు. దగ్గరగా లాక్కున్నాడు.

వకుళ ప్రతిఘటించాలనుకుంది. ఏమీ చేయలేక పోయింది.

జగ్గు అన్నమాట నిలబెట్టుకున్నాడు. వాడు పూవు మీద వాలిన తుమ్మెదలా కాక — పుష్పాన్ని నలిపే కాలులా ప్రవర్తించాడు. వకుళకు పురుషుడితో అదే ప్రథమానుభవం. అదింత భయంకరంగా వుంటుందని ఆమె కలలో కూడా ఊహించి వుండదు. జగ్గు వదిలేసరికి ఆమెకు ఇంచుమించు స్పృహ తప్పింది.

"అప్పుడే కళ్ళు మూస్తే ఎలా? అటు చూడు—" అన్నాడు జగ్గు.

నీరసంగా అటు చూసింది వకుళ. అంతే—ఆమె పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. అక్కడ ఇంచుమించు జగ్గులాగే వున్నవాళ్ళు నలుగురున్నారు.

"నా స్నేహితులకు అన్యాయం చేయకు. నన్ను సుఖ పెట్టినట్లే వాళ్ళనూ సుఖపెట్టు—" అన్నాడు జగ్గు. తర్వాత వాళ్ళవైపు తిరిగి—"ఒరేయ్-మీరేం చేసినాసరే దీని ఒంటిమీద గాయం మాత్రం కాకూడదు. తెలి సిందా?" అన్నాడు.

వాళ్ళుత్సాహంగా వకుళ వైపు నడిచారు. వకుళ ఏమీ చేయలేక తీవ్రంగా వాళ్ళందరి ముఖాలు చూసింది. ఆ తర్వాత ఆమెకు ఆమాత్రం చూసే ఓపిక కూడా లేదు.

కొన ప్రాణాలతో వున్న వకుళ కట్లు విప్పి—నోట్లో గుడ్డలుతీసి — యథాప్రకారం గుడ్డలు కట్టాడు జగ్గు. తర్వాత గదంతా శుభ్రం చేసి ఆమెనక్కడే పడుకో బెట్టి- గది బయట గొళ్ళెం పెట్టాడు. తర్వాత వచ్చినవాళ్ళయి

దుగురూ ఇంటికి తాళంవేసి బయటకు పోయారు.

వకుళ చావుబ్రతుకుల మధ్య కొట్టాడుతూ అలాగే పడివుంది. అలా ఎంత సేపయిందో ఆమెకే తెలియదు. ఓ సమయంలో ఎవరో గదిలోకి వచ్చి వకుళా అని పిలవడం ఆమెకు గుర్తుంది. అది పిన్ని కంఠమని కూడా ఆమె గుర్తుపట్టింది. అయితే ఆమెకు పలికే ఓపికలేదు. ఊఁ అని కూడా మూలగలేదు.

"ఏమయిందే నీకు—మొద్దు నిద్దరోతున్నావు—" అంటూ శారద విసురుగా వచ్చి వకుళను తట్టి లేపబోయి ఉలిక్కిపడి—"అరే—దీని వళ్ళు జ్వరంతో కాలిపో తోంది. వెళ్ళేటప్పుడు నిక్షేపంలాగుందే—" అంది.

"ఒక్కర్తినీ వదిలేసి వెళ్ళాం. జడుసుకుందో ఏమో" అన్నాడు జోగారావు.

"ఒక్కర్తినీ వదలడం కొత్తేంకాదు. అయినా జడుసు కుందుకు దానికేమైనా భయమా ఏమన్నానా? పైగా పిశాచాలే తన స్నేహితులని అంటూంటుంది కూడా!" అంది శారద.

"డాక్టర్ని పిల్చుకొని రానా?" అడిగాడు జోగారావు. శారద అనుమతిస్తే డాక్టర్ని పిలవాలనే వుందతడికి.

"వద్దండీ—మన డాక్టరుకిటీవల డబ్బుధ్యాస ఎక్కు వైంది. మాట్లాడితే దబ్బుంటున్నాడు. మనకు ధర్మా సుపత్రి దగ్గరేకదా—నేనే వెళ్ళి జేర్పించి వస్తాను—" అంది శారద.

"ధర్మాసుపత్రిలో జేర్పడమెందుకూ?" అన్నాడు జోగారావు ఆశ్చర్యంగా.

"అయితే రేపు ప్రయాణం మాటే మర్చిపోయారా?"

అంది శారద.

జోగారావు మర్చిపోలేదు. ఆ ప్రయాణం మరీ అంత ముఖ్యమైనదికాదు. శారద అక్కయ్యకు లేక లేక కొడుకు పుట్టాడు. బారసాలకు రమ్మనమని మామగారు ఉత్తరం రాశాడు. సరే వెడదామనే అనుకున్నాడు. వకుళ ఒళ్ళు జ్వరంతో కాలిపోతోందనగానే ప్రయాణం మానేస్తాం కాబోలునని జోగారావు అనుకున్నాడు.

"అవునవును. రేపు ప్రయాణం కదూ—మరి దీన్ని ధర్మాసుపత్రిలోనే జేర్చాలి. తప్పదు. పద నీతో నేనూ వస్తాను—" అన్నాడు జోగారావు.

"మీ రెందుకండీ — ఇంట్లో పిల్లలొక్కళ్ళూ వుంటే జడుసుకుంటారు—" అంది శారద.

"పోనీ—వాళ్ళనీ తీసుకు వెడదాం—"

"వద్దండీ—ఆ వెధవ ఆసుపత్రికి వీళ్ళను తీసుకు వెళ్ళడం నాకిష్టంలేదు—" అంది శారద.

శారద ఇష్టం ప్రకారం మాత్రమే నడుచుకోగల జోగారావు ఇంట్లో వుండిపోయాడు.

శారద వకుళను తట్టిలేపి—"వకుళా—నడవగలవా అమ్మా!" అని ఆప్యాయంగా అడిగింది. వకుళ అతి కష్టంమీద తన అశక్తతను తెలియజేస్తూ తల అడ్డంగా ఊపింది.

"ఏమండీ—రిక్షాను పిల్చుకునిరండి!" అంది శారద. జోగారావు క్షణాలమీద రిక్షా తీసుకొని వచ్చాడు.

శారద రిక్షా ఎక్కింది. వకుళను జోగారావే మోసుకొని రిక్షాలో వేశాడు. కాలిపోతున్న ఆ శరీరం జోగారావు పితృ హృదయాన్ని కదిలించింది. రిక్షా

కదలగానే అతను ఒక్క వుదుటున లోపలకు వచ్చి—బావురుమని ఏడ్చేశాడు.

పిల్లలిద్దరూ తెల్లబోయి తండ్రి వంక చూసి—"నువ్వెందుకు ఏడుస్తున్నావు నాన్నా?" అడిగారు.

జోగారావు తడబడి—కళ్ళు తుడుచుకొని—"నేను ఏడ్చినట్లు మీరు అమ్మకు చెప్పకండి!" అన్నాడు.

ఒకరోజు కన్నకూతురు తన్ను జోగారావ్ అని పేరుపెట్టి పిలిచేవరకూ అతడు తన తప్పు గ్రహించలేక పోయాడు. ఆ తర్వాతనుంచి అతడు కూతురి జీవితాన్ని మరింత శ్రద్ధగా గమనించసాగాడు. తండ్రిగా తను చేస్తున్న అన్యాయం అతడికి పూర్తిగా గ్రహింపయింది. కానీ అతడు శారదనేమీ చేయలేడు! ఎప్పుడూ దేనికీ అతనామెను ఆపలేక పోయాడు. ఇప్పుడు కూతుర్ని రిక్షాలో ధర్మాసుపత్రికి తీసుకువెడుతున్నా ఆపలేక పోతున్నాడు.

శారద అనుకున్న పని సాధిస్తుంది! ఆమె వకుళను ధర్మాసుపత్రిలో జేర్చింది.

అక్కడ రోగుల సంఖ్య చాలా ఎక్కువగా వుంది. అయినా ఆమె ఎలాగో శారదను జనరల్ వార్డులో జేర్పించగలిగింది. అక్కడ కనపడ్డ డాక్టరుకూ, నర్సుకూ వకుళ పరిస్థితి వివరించి—ఆమెను జాగ్రత్తగా చూడమని మరీమరీ చెప్పింది.

అక్కడున్న ప్రతిరోగికీ దగ్గరుండడానికి బంధువులున్నారు. వకుళకూడా తనవాళ్ళన్నవారెవరైనా వుంటే బాగుంటుందని డాక్టర్ సూచించాడు.

"దానికి నా అన్నవాళ్ళెవ్వరూ లేరు. మేము చేరదీసి తిండీ, బట్టా పెడుతున్నాం. మేంకాబట్టి ఈమాత్రం

శ్రద్ధతీసుకుని ఇక్కడ చేర్చాం. ఊరి ప్రయాణం రాకపోతే మేమే ఎవళ్ళమో దగ్గరుండేవాళ్ళం. మీరే దానికి అన్నీ అయి జాగ్రత్తగా చూడండి—” అంది శారద.

మర్నాడు ప్రయాణమయ్యే ముందు రిక్షాల్ని ధర్మాసుపత్రి మీదనుంచి పోనిమ్మంది శారద. భర్తను లోపలకు రావద్దని తనే లోపలకు వెళ్ళి వకుళ పరిస్థితి విచారించింది.

వకుళ అక్కడ వళ్ళు తెలియకుండా పడివుంది. ఆమె నెవరూ పట్టించుకోవడంలేదు. బంధువులున్న వారికే అక్కడెవరూ సరిగా చూడడంలేదు. ఎవరూలేని వకుళ నెవరు పట్టించుకుంటారు?

శారద బయటకు వచ్చి—“నిక్షేపంలా వుందది. రేపు డిశ్చార్జి చేసేస్తారట. ఎదురింట్లో తాళమిచ్చేంగదా—అడిగితీసుకోమని చెప్పాను—” అంది. అబద్ధమాడుతున్నపుడు శారద కంఠం కాస్త వణికింది. కొంపదీసి వకుళ కేమైనా అయితే?

“అఁ ఎందుకవుతుంది. అసలే మొండి ప్రాణం దానిది—” అనుకుంది శారద.

జోగారావు మాత్రం ఆమె చెప్పింది మౌనంగా విన్నాడు. రిక్షాలు కదిలిపోయాయి.

12

“సార్! ఈ ఇంజక్షన్ చూస్తూంటే నాకు చాలా థ్రిల్లింగావుంది. పోయిన ప్రాణం తాత్కాలికంగానైతేనేం తిరిగి రప్పించడం మాటలా?” అన్నాడు లింగం.

“మన ఇంజక్షన్ పుచ్చుకున్న మొదటి శవం ఏం

మాట్లాడుతుందో వినాలన్నది నా కుతూహలం-" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అవును నిజమే—శవం మాట్లాడితే తమాషాగానే వుంటుంది. కానీ ఒక్క సందేహం—మనం మొట్టమొదటి సారిగా ఆడదాన్ని బ్రతికిద్దామా, మగ శవాన్ని బ్రతికిద్దామా!" అన్నాడు లింగం.

"మనకంత ఛాయిస్ లేదు. ఏది దొరికితే అదే! ఎటొచ్చీ శవం తాజాగా వుండాలి—"

"సార్!" అన్నాడు లింగం—"చచ్చిపోయినవాళ్ళ ఒళ్ళు చల్లబడిపోతుందనీ—గట్టిపడిపోతుందనీ అంటారు. మరి ఇంజక్షన్ ఇవ్వడం సాధ్యపడుతుందంటారా?"

"అందుకే మనం తాజా శవాన్ని ఎన్నుకున్నాం. తాజా శవానికి ఇంజక్షన్ చేయడం పెద్ద కష్టంకాదు. అదీకాక ఈ ఇంజక్షన్ సూది శవాలకోసం ప్రత్యేకంగా తయారు చేయబడింది. అంచేత నీకా బెంగలేమీ అక్కర్లేదు. మనం శవానికి ఇంజక్షనివ్వగలగడం ఖాయం!" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"సార్—మరో చిన్న విన్నపం. మొదటి ఇంజక్షన్ నా చేతులమీదుగానే జరగాలి—" అన్నాడు లింగం.

"సరే—" అన్నాడు మహాదేవుడు—"అవును—శక్త్యోపాఖ్యానం సంగతేమయింది?" అనడిగాడు.

"అదింకా అప్పుడే ఎక్కడండీ—దాని గురించి మొన్ననేకదా—వారం రోజులని చెప్పాడు వాడు—" అన్నాడు లింగం. అతడికా టాపిక్ మీద అంత ఆసక్తి ఉన్నట్టులేదు.

మహాదేవుడు మాత్రం ఏదో ఆలోచిస్తూ—"వాటం చూస్తే శక్త్యోపాఖ్యానం కూడా మన పరిశోధనలకు

సంబంధించినదే ననిపిస్తోంది. మనం శవాల్ని బ్రతికించడం అంటూంటే—మా అన్నయ్య శవాన్ని దుష్టశక్తిగా మార్చడం అంటున్నాడు. ప్రాణం పోయి కూడా శవం దుష్టశక్తిగా ఎలా మారగల్గుతుంది?" అన్నాడు.

"అంటే?"

"శవాల్ని బ్రతికించే ప్రయోగాలు మనదేశంలో పూర్వం కూడా ఎవరో చేసివుంటారు. సదానందుడు వాటిని శక్త్యుపాఖ్యానంలో వివరించివుంటాడు. సామాన్య జనులకోసం శవం దుష్టశక్తిగా మారిన కథ వెలసి ఉంటుంది—"

లింగం ఉత్సాహంగా తల ఊపి—"అదే నిజమైతే చాలా తమాషాగా వుంటుంది. మనం ఇంత కష్టపడి కనిపెట్టిన మందు గురించి వివరాలు అందులో రాసి వుండాలిట. అప్పుడు అంతా మనమూ పుస్తకంలో చదివే ప్రయోగాలు చేశామని అనుకుంటారు—" అన్నాడు.

"అనుకుంటే అనుకోనీ—కానీ నిజం తెలుసుకోవాలి" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"మనమా నిజం తెలుసుకునే లోగానే మనప్రయోగం చేసేస్తాం కదండీ—" అన్నాడు లింగం.

"అవును" అన్నాడు మహాదేవుడు గంభీరంగా.

"మీ అన్నదమ్ములు నాకు నచ్చారండీ — అన్న ఆయుర్వేద వైద్యుడు. తమ్ముడు ఆధునిక శాస్త్రజ్ఞుడు. ఇద్దరికీ పరిశోధనలే ప్రాణం. మీరిద్దరూ చేతులు కలిపితే పాతకొత్తల మేలుకలయికే అవుతుంది—" అన్నాడు లింగం.

"అదిసరే-మరి ఇంజక్షన్‌కు ముహూర్తం పెట్టొద్దా."

"మీరే చెప్పారుగా—అమావాస్యనాడని!"

"మరి ఈ రోజే అమావాస్య—కార్యక్రమం తయారు చేయొద్దూ—"

"అదీ—మీరే చెప్పారు. శవం ధర్మాసుపత్రిలో దొరుకుతుందని—" అన్నాడు లింగం.

"మరి తెలుసుకున్నావా?"

"ఇప్పుడే ఫోన్ చేసి కనుక్కుంటాను. ధర్మాసుపత్రిలో శవాలేమైనా తాజాగా ఉన్నాయేమోనని—"

"నువ్వలా ఫోన్ చేస్తే బాగుండదు. అదీకాక మనిషి పోయిన వెంటనే ఆ విషయం తెలుసుకునే ఓపికగల వైద్యులుంటే అది ధర్మాసుపత్రి ఎందుకవుతుంది? తాజా శవాలు కావాలంటే మనమే వెతుక్కుంటూ పోవాలి-" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అంటే మన కళ్ళముందే ఎవరైనా శవాలుగా మారతారంటారా?"

"నేనేమీ అనను. ముహూర్తం రాత్రి పన్నెండింటికి. అన్నీ సిద్ధంచెయ్యి. ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా వుండడం కోసం మనం డాక్టర్స్ ఆప్రాన్సులో అక్కడకు వెడతాం. ఇంపోస్టర్ అని కూడా ఎవ్వరూ అనరు. మనం సైంటిస్టులం కదా — పొరపాటున ఆప్రాన్స్‌తో బయటకు వచ్చేశామని చెప్పుకోవచ్చు—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

ఉత్సుకతతో లింగం వళ్ళు వేడెక్కింది.

13

అపస్మారక స్థితిలో పడివున్న వకుళను మధ్యలోవచ్చి ఒక డాక్టరు చూశాడు. ఆమెను చూడగానే కంగారు పుట్టింది. ఏం చేయాలా అని ఆలోచిస్తూండగా ఉన్న

ట్లుండి వకుళ కళ్ళు తెరిచింది.

“డాక్టర్!” అందామె.

డాక్టర్ ఆశ్చర్యంగా ఆమెవంక చూసి—“ఎలా వుంది?” అనడిగాడు.

“నాకేదో భయంగా వుంది డాక్టర్—కానీ మీరు నన్ను రక్షించాలి. నా జీవితమంతా ఈ ఒక్క రోజు కోసమే బ్రతికాను నేను. నాకు చావాలనిలేదు. ఈ రోజు రాత్రి పన్నెండుగంటలకు చాలా ముఖ్యమైన పని సాధించాలి. నన్ను బ్రతికించండి డాక్టర్. నాకు చావాలనిలేదు. నన్ను బ్రతికించండి డాక్టర్!” అందామె.

డాక్టర్ ఆమెవంక జాలిగా చూసి—“నీకేం భయం లేదు—” అన్నాడు. ఇలాంటి కేసులు ఎన్నో చూసి చూసి ఆయన అనుభవం పండిపోయింది. చావుబ్రతుకులపట్ల నిర్లిప్తత నానాటికీ పెరిగిపోయిందాయనకు. వకుళ లాంటి కేసులు చాలా చూడవలసివుందాయన షిఫ్టులో...

“మీరామాటంటే చాలు నాకు డాక్టర్! నేను తప్పక బ్రతుకుతాను. నన్ను మీరే బ్రతికిస్తారు. బ్రతికించకపోతే నేను మిమ్మల్ని చంపేస్తాను—” అంది వకుళ.

ఆఖరి మాటలకు డాక్టర్ ఉలిక్కిపడి ఆమెవంక చూశాడు. ఆమె కళ్ళు విచిత్రంగా కదులుతున్నాయి. ఆమెను చూస్తూంటే ఆరిపోబోయే ముందరి దీపం గుర్తొచ్చింది డాక్టర్కు.

“అలా చూస్తారేం డాక్టర్—నేను నిక్షేపంలా వున్నాను. నేను గనక చస్తే అది అర్థాంతరపు చావు అవుతుంది. దుర్మార్గులకు ఆటవస్తువునై చచ్చిపోతున్నాను నేను. సరైన వైద్యం లభించక చచ్చిపో

తున్నాను నేను. కానీ నాకు చావాలనిలేదు. బ్రతుకుతాను. బ్రతికి ముత్తం ఈ ప్రపంచంమీద కక్ష తీర్చుకుంటాను. అందుకైనా బ్రతకాలి నేను. డాక్టర్ ....నన్ను బ్రతికించరూ .... చావాలనిలేదు నాకు .... నన్ను బ్రతికించరూ ..” ఈసారి దీనంగా అంది వకుళ.

“అలాగేనమ్మా—మరి నేను వెళ్ళాలి!” అన్నాడు డాక్టర్. ఆమెను చూస్తూంటే యమపాశాన్ని చూసి శివుణ్ని వేడుకుంటున్న మార్కండేయుడు గుర్తుకు వచ్చాడు డాక్టర్కి. “తను చనిపోతానని ఈమెకు తెలుస్తోందా?” అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు డాక్టర్. అయితే ఆయన ఇంకా చాలామందిని చూడాలి. అందుకని ముందడుగు వేశాడు డాక్టర్.

“డాక్టర్-కాస్త టైమెంతయిందో చెప్పి వెళ్ళండి-” అంది వకుళ.

“పదకొండూ నలభై—” అన్నాడు డాక్టర్.

“పగలా, రాత్రా—”

“రాత్రే—”

“ఈ రోజు తేదీ—....”

అదీ చెప్పాడు డాక్టర్.

“అహహా ....ఇదే అమావాస్య. సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకు నా ప్రయాణం....” అంది వకుళ.

డాక్టర్ ముందుకు వెళ్ళబోతూ ఒక్క క్షణం ఆగాడు.

“డాక్టర్—ఎవరామె?” అని అడిగాడు లింగం.

“తెలియదు. బహుశా అనాథ అనుకుంటాను—” డాక్టర్ నిట్టూర్చాడు.

“ఆమె ఆరోగ్యం ఎలా వుంది?”

"బహుశా బ్రతకదనుకుంటాను —" అన్నాడు డాక్టర్.

లింగం ఇంకా ఏమో అడగబోగా డాక్టర్ విసుక్కుని ముందుకు వెళ్ళిపోయాడు.

లింగం, మహాదేవుడు చాలా సేపటినుంచి వకుళను గమనిస్తున్నాడు. డాక్టర్కీ, వకుళకూ మధ్య జరిగిన సంభాషణ వారిద్దర్నీ ఆకర్షించింది.

మహాదేవుడు వకుళ దగ్గర్లో నిలబడి వున్నాడు. డాక్టర్తో మాట్లాడి లింగం రాగానే—"ఈమె ఎంతో సేపు బ్రతకదు. ముఖంలోకి మృత్యుకళ వచ్చేసింది—" అన్నాడు.

"అంటే?" అన్నాడు లింగం.

"అటు చూడు—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

వకుళ ఏదో మాట్లాడాలని నోరు తెరిచింది. తెరిచిన నోరు అలాగే వుండిపోయింది. అతికష్టంమీద ఊపిరి పీలుస్తోందామె. కనుగుడ్లు తేలిపోతున్నాయి.

లింగం అప్రయత్నంగా—"పరుగున వెళ్ళి డాక్టర్ని పిలుచుకు వస్తాను—" అన్నాడు.

"పిచ్చివాడా-ఆమె బ్రతకదు. ఆ విషయం డాక్టర్కి తెలుసుననుకుంటాను—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అయితే మాత్రం—అలా వదిలేస్తామా?" అన్నాడు లింగం. అప్పుడతను తాజా శవం సంగతే మర్చిపోయాడు.

"ఆగు. తొందరపడకు. ఆమె చావు తథ్యం. ఆమెది అర్థాంతర మరణం అయితే మనం ప్రయోగించే మందు ఆమెకు పూర్ణాయుర్దాయాన్నివ్వవచ్చు. చివరి క్షణాల్లో ఆమె కోరిక ఏమిటో తెలుసుకోవచ్చు—ముందు అటు పద—" అన్నాడు మహాదేవుడు. అతను వకుళను సమీ

పించి—"అమ్మా—నీ కోరిక ఏమిటో చెప్పు..." అంటూ ఆమె చేయి పట్టుకున్నాడు.

అతి కష్టంమీద—"అమావాస్య....పన్నెండుగంటలు మొదటి ప్రయోగం...." అంది వకుళ. మహాదేవుడికి ఆమె చేతిలో నాడి దొరకలేదు. ఆయన కంగారుగా శ్వాస చూశాడు. శ్వాస ఆడుతున్నట్టులేదు. అప్పు డాయన వకుళ గుండెలపైన చేయివేశాడు. గుండె కొట్టు కోవడంలేదు.

"ఆమె చనిపోయింది—" అన్నాడు మహాదేవుడు నిశ్చలంగా—"కేవలం మనకో తాజా శవాన్నివ్వడం కోసమే భగవంతుడామెను చంపేశా డనిపిస్తోంది—"

తాజా శవం అన్నమాట వినగానే లింగం ఉలిక్కి పడ్డాడు. ఒకసారి మహాదేవుడన్న మాటలతడికి గుర్తుకు వచ్చాయి. అవసరమైతే హత్యచేసైనా తాజా శవాన్ని తయారు చేద్దామన్నాడు మహాదేవుడు.

"సార్! తాజా శవం కోసం మనంగానీ ఈమెను హత్యచేయలేదుగదా అనిపిస్తోంది—" అన్నాడు లింగం దీనంగా. అతడి కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"నాకు చావాలనిలేదు. నన్ను బ్రతికించండి—" అని ఆక్రోశిస్తున్న వకుళ మాటలు అతడి చెవుల్లో గింగురు మంటున్నాయి. పట్టుమని పదహారేళ్ళు లేనిపిల్ల—నిండు యౌవనంలోని పిల్ల—బ్రతుకుమీద ఎన్నో ఆశలున్న పిల్ల—చచ్చిపోయింది.

"లింగం—దేవుడు ఎప్పుడు ఏమి ఎందుకు చేస్తాడో మనకే తెలియదు. ఆమెకు కాలం తీరిపోయింది. ప్రాణం పోయింది. మనం మన ప్రయోగాన్ని తొలిసారిగా ఉప యోగించటానికి ముహూర్తం ఎప్పుడు పెట్టాం.

అమావాస్య — పన్నెండుగంటలు! చనిపోతూ ఆమె అన్నదేమిటో తెలుసా? అమావాస్య—పన్నెండుగంటలు మొదటి ప్రయోగం....! ఇది విచిత్రంగాలేదూ? కేవలం మన తొలి ప్రయోగం కోసమే తను చనిపోతున్నానని చెబుతోందామె! ఇది కాకతాళీయమనుకోవడానికి మన సాప్పడంలేదు. కాకతాళీయం కాకపోతే ఆమెకు మన విషయం ఎలా తెలిసింది? కాకతాళీయమే అయితే అదెలాంటి కాకతాళీయం? అన్నీ విచిత్రంగానే వున్నాయి నాకు—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

లింగం చటుక్కున టైముచూసి—"సార్! సరిగ్గా పన్నెండు కావస్తోంది—" అన్నాడు.

"తొలి ఇంజక్షన్ నువ్వే చేస్తానన్నావుగా—నీ చేతుల్తో నీవే చేయి" అన్నాడు మహాదేవుడు.

లింగం వెంటనే జేబులోంచి సిరంజి తీశాడు. వేరే బాటిల్ తీసి అందులోని మందును ఇంజక్షన్‌లోకి ఎక్కించాడు. అది తీసుకుని వకుళ మీదకు వంగేసరికి అతడి చేతులు వణికాయి.

ఇప్పుడేం జరుగుతుంది?

ఆ క్షణంలో లింగానికి వకుళ విషాద మరణం విషయం గుర్తులేదు. అది ఒక తాజా శవం. దానిపై తానొక వినూత్న ప్రయోగం చేయనున్నాడు. ఎంతో కాలంగా ఎదురుచూసిన ప్రయోగమది!

లింగం వకుళ జబ్బకు సిరంజి సూది గుచ్చాడు. అతడనుకున్నకంటె సులభంగానే ఇంజక్షన్ ఇవ్వగలిగాడు.

ఇంజక్షన్ ఇవ్వడం పూర్తయ్యాక మహాదేవుడు,లింగం కూడా ఆత్రుతగా వకుళవంక చూస్తున్నారు.

అప్పుడేం జరుగుతుంది? తమ ప్రయోగం సఫలమవు

తుందా? లేక అసలేమీ జరుగదా?

ఇద్దమా ఆత్రుతగా వకుళవంక చూస్తున్నారు.

ఉన్నట్లుండి వకుళ నోరు మూతపడింది. కళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. ఆ తెరుచుకోవడం కూడా చాలా విచిత్రంగా వుంది. బిగుసుకుపోయిన పెట్టెమూత హఠాత్తుగా విడివడినట్లు మూసివున్న తలుపులు తటాలున తెరుచుకున్నట్లు ఆమె కనులు తెరుచుకున్నాయి. కనుగుడ్లు గుండ్రంగా తిరిగాయి. ఆమె ఎవరినైనా చూస్తోందో లేదో తెలియలేదు.

మహాదేవుడికి చాలా ఆనందంగావుంది—"లింగం! మన ప్రయోగం ఫలించింది—" అన్నాడాయన.

వున్నట్లుండి వకుళ పెదవులు కదిలాయి-"ప్రయోగం!" అందామె.

"అమావాస్య .... పన్నెండు గంటలు .... మొదటి ప్రయోగం...." అని ఆగిందామె.

మహాదేవుడాత్రుతగా ఆమె మీదకు వంగి-"నువ్వేదో చెప్పాలనుకుంటున్నావు—చెప్పమ్మా!" అన్నాడు.

"దృశ్యం దృశ్యం అదృశ్యం మస్తం సమస్తం అదృశ్యం—" అని ఆగింది వకుళ.

"నీకేమైనా అర్థమయిందా?" అన్నాడు మహాదేవుడు అయోమయంగా.

"భగభగ హర భగభగ హరి హింస బేతాళో హరహారి!" అంది వకుళ మళ్ళీ.

"సార్—ఏవో మంత్రాలు చదువుతున్నట్లుంది—" అన్నాడు లింగం.

మహాదేవుడు ఏదో చెప్పబోయాడు. వున్నట్లుండి దీపాలారిపోయాయి. అక్కడ చిమ్మచీకటి ఆవరించుకుంది,

కన్ను పొడుచుకున్నా ఏమీ కనపడడంలేదు.

"లింగం—ఏమయింది?" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"కరెంట్ పోయినట్లుంది సార్!" అన్నాడు లింగం.

"అయ్యయ్యో — సమయానికి పోయిందీ పాడు కరెంటు. ఎంతో కష్టపడి సాధించాం—ఈమె ఎంత సేపు బ్రతుకుతుందో ఏమో—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"సార్—ఎవరినైనా అడిగి టార్చిలైటైనా కొవ్వొత్తి అయినా తెస్తాను—" అన్నాడు లింగం.

"త్వరగా తీసుకురా-ఆమెలోని ప్రతిభావాన్ని మనం గమనించాలి. ఆమె చెప్పే ప్రతిమాటనీ శ్రద్ధగా వినాలి. ఆమె అన్నమాటలన్నీ గుర్తున్నాయా నీకు—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఉన్నాయి సార్—" అని లింగం అనేటంతలో దీపాలు వెలిగాయి.

మహాదేవుడు, లింగం కళ్ళు నులుముకున్నారు. మంచం వైపు చూసి ఉలిక్కిపడ్డారు.

అక్కడ వనజ శవంలేదు.

"సార్!" అన్నాడు లింగం—"నాకిక్కడ ఏమీ కనబడ్డంలేదు. శవం ఎలా మాయమయిందంటారు?"

"శవం మాయం కాలేదు. లేచి వెళ్ళిపోయింది—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"మనమిప్పుడేం చేయాలి?" అన్నాడు లింగం నిస్పృహగా.

"ఆమె ఎవరో తెలుసుకుని—ఆమె ఇంటికి వెళ్ళాలి!" అన్నాడు మహాదేవుడు—"ఎక్కడా పొరపాటున కూడా మన ప్రయోగం గురించి చెప్పకూడదు. ఇక్కడున్న వారెవ్వరికీ ఆమె చనిపోయినట్లూ, తిరిగి బ్రతికినట్లూ

కూడా తెలియదు—"

లింగం వకుళ గురించి వాకబు చేశాడు. హాస్పిటల్లో ఆమె గురించి వివరాలేమీ లభించలేదు.

"మనం ఆమె ఫోటో అయినా తీసుకుని వుండాల్సింది—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ధర్మాసుపత్రిలో శవాలు దొరకుతాయనే అనుకున్నాం తప్ప శవం తాలూకు వివరాలు కూడా తెలియకుండా పోతాయని అనుకోలేదు—" అన్నాడు లింగం.

"ఆమె ఎంత సేపు బ్రతుకుతుందో తెలియదు మనకు. ఒకవేళ దారిలో ఎక్కడైనా కొలాప్సయినా కావచ్చు. బయట వెతుకుదాం—పద!" అన్నాడు మహాదేవుడు.

రాత్రి తెల్లవార్లూ వాళ్ళిద్దరూ రోడ్లు కాపలా కాశారు. వాళ్ళకు వకుళ కనబడలేదు.

14

మంచంమీద పడుకుని వున్నాడు మధు. నిద్రపట్టక అటూ ఇటూ దొర్లుతున్నాడు.

సరిగ్గా ఈ రాత్రి తనను కలుసుకోమంది వకుళ. కానీ వాళ్ళంతా ఈ రోజు ఉదయమే ఊరికి వెళ్ళిపోయారు.

వకుళ తనను కలుసుకునివుంటే ఆ అనుభవం ఎంత మధురంగా వుండేది?

నిద్రపడితే బాగుండును—కలలైనా వస్తాయి. ఆ కలలోనైనా....

"మధూ...." గాలిలో తేల్తూ వచ్చినట్లుగా ఓ పిలుపు. ఆ కంఠం వకుళదిలాగే వుంది.

మధు ఉలిక్కిపడి మంచంమీద లేచికూర్చున్నాడు. గది తలుపులు వేసి ఉన్నాయి. తన గదిలోకి ఎవరు

వస్తారు? అంతా తన భ్రమ! తన శరీరం వకుళను కోరు తోంది. అందుకే మనసు అలా భ్రమిస్తోంది.

మధు మళ్ళీ పడుకున్నాడు.

"మధూ...." అదే పిలుపు. గాలిలో తేలుతూ వచ్చి నట్లుంది. గొంతు వకుళదిలాగుంది.

"ఎవరు?" అన్నాడు మధు లేవకుండానే.

"నేను మధూ .... నీకోసం వచ్చిన వకుళని...." గాలిలో తేల్తూ వచ్చినట్లుగానే ఉందా గొంతు.

మధు చటుక్కున ఆ పిలుపు వచ్చినవైపు తిరిగాడు.

అక్కడ కిటికీ వుంది. కిటికీ వెనుక ఒక ఆకారం. అది స్త్రీ అని తెలుస్తూనేవుంది.

"వకుళా!" అంటూ లేచాడు మధు.

"ఉష్! నెమ్మది—" అంది వకుళ గుసగుసలాడు తున్నట్లు.

మధు కిటికీని సమీపించాడు.

"ఓహ్! ఎంత సమ్మోహనగా వుంది వకుళ...." అనుకున్నాడు-"ఎలా వచ్చావ్?" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"అన్నీ చెబుతాను. వస్తావా?" అంది వకుళ.

"ఎక్కడికి?"

"మా యింట్లో ఇప్పుడెవరూలేరు. అక్కడికే—" అంది వకుళ.

"వస్తాను—" అన్నాడు మధు. అతడి శరీరం ఉత్సా హంతో నిండిపోయింది. కోరుకున్న అనుభవం కొద్ది క్షణాల్లో లభించనుంది. త్వరత్వరగా లేచి చప్పుడు కాకుండా ఇంట్లోంచి బయటకు వచ్చాడు. వకుళను తీసుకుని వీధిలోకి వచ్చాడు.

వీధి నిర్మానుష్యంగా వుంది. ఇద్దరూ త్వరగా వకుళ

ఇల్లు చేరుకున్నారు.

మధు అప్పుడు వకుళ చేయిపట్టుకుని షాక్ తిన్నట్లు ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆ చేయి మంచుకంటె చల్లగావుంది— "బాప్ రే—అయిసులా వుంది—" అన్నాడు అప్రయత్నంగా.

వకుళ మృదువుగా అతడి చేయి విదిలించుకుని— "నీకోసం ఎంత సేపట్నించో మంచులో తడిసి ముద్దయ్యాను. నా శరీరంలో నువ్విప్పుడు వెచ్చదనం పుట్టించాలి—" అంది.

అలాంటి చల్లదనం ఎన్నడూ అనుభూతికిరాని మధు మాట్లాడకుండా ఊరుకున్నాడు. కానీ వకుళ మాటలతడికి కొంత ఉత్సాహాన్ని కలిగించాయి.

వకుళ గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళి వేలితో తాళంకప్ప మధ్య పెట్టి లాగింది. తాళం ఊడివచ్చింది. మధు ఈ విషయాన్ని గమనించలేదు. తలుపులు తెరుచుకోగానే ఇద్దరూ లోపలకు వెళ్ళారు. మధు లోపలకు రాగానే వకుళ తలుపులు వేసి — "ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. నువ్వు మంచంమీద పక్క వేయి మధూ!" అంది.

మధు మంత్రముగ్ధుడిలా వెళ్ళి ఆమె చెప్పిన పని చేశాడు.

"మధూ—ఎన్నాళ్ళకు?" అంటూ ఆమె అతణ్ణి కౌగలించుకుంది. మధుకు మొదట బాగానేవుంది. కానీ అతడి చేతులు ఆమె నడుంకి తాకినపుడు చలికి కొంకర్లు పోయాయి. ఏమిటోలా అనిపించిందతనికి.

"నన్ను వదులు వకుళా—చలివేస్తోంది!" అన్నాడు మధు.

వకుళ నవ్వింది. ఆ నవ్వు మనిషి నవ్వులాలేదు. ఏదోలా

వుంది. మధుకు రవంత భయం వేసింది.

"నన్ను వదులు వకుళా—ఏమయింది నీకు?" అన్నాడతను కంగారుగా.

వకుళ పట్టునుంచి తనకు తాను అతను బైటపడలేకున్నాడు. ఆమె కౌగిలి బిగుస్తోంది. అతడు ఉక్కిరిబిక్కిరై పోతూ—"నన్ను వదులు వకుళా! నేను చచ్చిపోతాను—" అన్నాడు.

"నువ్వు చచ్చిపోతావని భయపడుతున్నావు. కానీ నేను ఏనాడో చచ్చిపోయాను...." అంది వకుళ.

"ఏమిటి వకుళా—నువ్వనేది?" అన్నాడు మధు.

వకుళ నవ్వి-"అనడానికేమీ లేదు. ఒకప్పుడు నాపైన నీది పైచేయి. ఇప్పుడు నీపైన నాది పైచేయి—" అంది.

"అంటే?"

"చెబుతాను-" అంటూ వకుళ అతణ్ని వదిలిపెట్టింది.

ఇప్పుడు మధు వంట్లో ఒక్కడుగు కూడా వేసే శక్తిలేదు. అతను ఉన్నపళంగా కూలబడ్డాడు.

వకుళ అతడిపక్కనే కూర్చుని మధు కళ్ళలోకి చూసింది. మధు కూడా ఆమెవైపు చూశాడు.

ఆ చూపు మామూలుగాలేదు. మేకవైపు చూసే తోడేలులా చూస్తోందామె.

మధు కంగారుగా వెనక్కు జరగడానికి ప్రయత్నిస్తూ "నువ్వు.... నువ్వు.... మనిషివి కాదు...." అన్నాడు.

సమాధానంగా వకుళ నవ్వింది. భయంకరంగా నవ్వింది. ఇల్లదిరిపోయేలా నవ్వివుంటే ఇంకా బాగుండేది. కానీ ఆమె గుసగుసలాడుతున్నట్లు, గదిదాటి శబ్దం బయటకు వెళ్ళకూడదన్నట్లుగా అదోరకంగా నవ్వింది.

అలా చేయడంవల్ల ఆ నవ్వు ఇంకా భయంకరంగా వుంది.

"నువ్వు....మనిషివికాదు...." అన్నాడు మధు.

వకుళ తాపీగా మధు చేయి అందుకుంది. ఆమె స్పర్శ అతడికి చాలా ఘోరంగా వుంది. కానీ విదిలించుకునే శక్తి కూడా లేకుండా పోయిందతనికి. వకుళ నాలిక బైటపెట్టి అతడి చేయి నాకసాగింది. ఆమె అలా చేస్తూంటే మృదువుగా స్పృశిస్తున్నట్లుగా అనిపించింది మధుకి.

"ప్లీజ్ — నన్ను వదులు—" అన్నాడు మధు భయంగా.

అతడామాట అనగానే చటుక్కున వకుళ అతడి చేతిని కొరికింది. ఆమె ఏం చేస్తోందో అతడికి తెలియదు. ముందు మాత్రం బాధ భరించలేక కెవ్వుమని అరిచాడు. రెండు పదునైన కత్తుల్ని భుజంలోకి దింపినట్లయిందతడికి. కానీ తర్వాత బాధ తెలియలేదు. అలా రెండు మూడు నిముషాలుండి ఆమె అతడి చేతిని వదిలి—గాయం మీద మృదువుగా రాసింది.

మధు జాలిగా వకుళ కళ్లలోకి చూసి—"వకుళా— నాదో చిన్న కోరిక—" అన్నాడు.

"చెప్పు—" అంది వకుళ.

"ప్లీజ్—నా రక్తం తాగవూ?" అన్నాడు మధు.

వకుళ ఇందాకటిలాగే తక్కువ శబ్దంలో భయంకరంగా నవ్వింది. "అలాగే మధూ! కానీ ఈ రోజు కాదు. రేపు—సరేనా?" అంది.

"అయితే రేపు ఎప్పుడు వస్తుందా అని ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంటాను నేను—" అన్నాడు మధు.

"వద్దు మధూ! నీతో నాకింకా చాలా పనులున్నాయి.

నేను చెప్పినవన్నీ నువ్వు చేసి పెట్టాలి—" అంది వకుళ.

"వకుళా—నేను నీకు దాసుణ్ని. నువ్వేం చెబితే అది చేస్తాను—" అన్నాడు మధు.

"అయితే విను—" అంటూ చెప్పడం ప్రారంభించింది వకుళ. మధు శ్రద్ధగా వింటున్నాడు.

15

మధు ఎప్పటికీ నిద్ర లేవకపోయేసరికి అతడి తల్లి గదిలోకి వెళ్ళి కుదిపి లేపింది. మధు నీరసంగా మూలుగుతున్నాడు. ఆమె కంగారుపడి వంటిమీద చేయివేసి చూసింది. జ్వరమున్నట్టులేదు.

మధు మాత్రం నీరసంగా మూలుగుతూనే వున్నాడు. ఏమీ మాట్లాడ్డంలేదు.

మధు తల్లి కంగారుగా వెళ్ళి డాక్టర్ని పిల్చుకుని వచ్చింది.

డాక్టరు మధుని పరీక్ష చేసి—"వంట్లో అనారోగ్యం ఏమీ లేదు. రక్తహీనత ఏమో అనిపిస్తోంది. అదైనా పెద్ద సీరియస్ కాదు. ఎప్పుడైనా ఎవరికైనా రక్తదానం ఇస్తే—ఓ రోజు కాస్త నీరసంగా వుంటుంది. సరైన ఆహారం పడితే వెంటనే అంతా సర్దుకుంటుంది. మీ వాడు కానీ ఎవరికైనా రక్తదానం ఇచ్చాడా?" అన్నాడు.

"అదేం—అలా అడుగుతున్నారు?" అంది మధు తల్లి.

"వంటిమీద దెబ్బలు కనబడ్డంలేదు. మచ్చుకైనా ఎక్కడా గాయంలేదు. శరీరంలో హఠాత్తుగా రక్తహీనత ఎలా ఏర్పడిందా అని ఆలోచిస్తున్నాను—" అన్నాడు డాక్టర్—"లేకపోతే ఇదేదో కొత్తరకం జబ్బు అనుకోవాలి."

"అలా అనుకోవద్దు. మీరు చెప్పిన మందులు

వాడతాను—" అంది మధు తల్లి.

"పెద్దగా మందులేం అవసరంలేదు. ఆహారం విషయంలో శ్రద్ధ అవసరం—" అంటూ డాక్టర్ ఏదో టానిక్కూ, కొన్ని మందులూ రాసి—పెట్టవలసిన పళ్ళు, ఆహారం గురించి ఆమెను మరీ మరీ హెచ్చరించాడు.

డాక్టర్ ఇచ్చిన ఇంజక్షన్ తర్వాత మధు కాస్త పుంజుకున్నాడు. అతను లేచి త్వరత్వరగా కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాడు. టైము పదయ్యేసరికి తల్లితో "నేను బైటకు వెళ్ళాలమ్మా!" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి వెడతావురా—నీ ఒంట్లో అసలే బాగో లేదు. డాక్టరు నీకు విశ్రాంతి కావాలన్నాడు—" అంది తల్లి.

"లేదమ్మా—నేనిప్పుడు బాగానే వున్నాను. బయటకు వెళ్ళకపోతేనే నా ఆరోగ్యం పాడవుతుంది. నన్ను వెళ్ళనీ!" అన్నాడు మధు.

"ఒరేయ్—నిన్నగానీ నువ్వెవ్వరికైనా రక్తదానం చేశావా?" అనడిగింది తల్లి.

ఒక్క క్షణం ఆలోచించి—"చేశానమ్మా!" అన్నాడు మధు.

"ఎవరికి?"

"అలాంటి ప్రశ్నలు నన్నడగొద్దు—నా రక్తం—నా యిష్టం—" అన్నాడు మధు చిరాగ్గా.

"అవేం మాటల్రా — పొద్దున్న ఎంత భయపడి పోయానో నీ పరిస్థితి చూసి. నువ్వు రక్తదానం ఇవ్వడం వల్లనే అలా నీరసపడిపోయావన్నాడు డాక్టర్— ఇంకెప్పుడూ అలాంటి పన్లు చేయకు—" అంది తల్లి.

(ఇంకా వుంది)